

INTRODUCCIÓ AL TEATRE GREC

L'origen del teatre està íntimament lligat amb el culte que els grecs retien al déu Dionís. La tragèdia i la comèdia gregues tingueren el seu apogeu cap a la segona meitat del segle V aC. amb Èsquil, Sòfocles, Eurípides i Aristòfanes.

Quan s'acostaven les dionisiaques, festes dedicades al déu del vi, els autors de tragèdies i comèdies presentaven les seves obres als arconts. Aquests seleccionaven tres poetes tràgics i tres de còmics entre els quals eren triats els dos guanyadors finals, votats per un jurat escollit a sort.

Els encarregats de seleccionar els actors i el cor i de muntar l'obra eren els coregues, ciutadans rics que es feien càrrec de totes les despeses. També es donaven premis al millor corega i al millor actor de cada categoria.

El teatre va evolucionar tant en l'aspecte dramàtic com en el ritual. D'una època en què el cor era l'únic que era present a escena es passà a les representacions en què uns personatges concrets, anant prenent autonomia i deslligant-se de la massa indefinida del cor, esdevingueren el centre de les obres.

D'altra banda, les representacions teatrals, poc a poc, s'apartaren del culte a Dionís i tingueren lloc concursos per a celebrar festes dedicades a altres déus.

Els grecs eren uns extraordinariis afeccionats a les representacions escèniques, fins a tal punt que consideraven les tragèdies una manera de purificar-se dels seus defectes com a homes i com a ciutadans de la polis. En canvi les farses còmiques constituïen la crítica més ferotge contra alguns ciutadans.

A Grècia es varen cultivar tres tipus de representacions escèniques: la tragèdia tractava arguments seriosos, basats en la mitologia, que presentaven situacions humanes atemporals, amb les quals els espectadors se sentien identificats.

En canvi, els arguments de la comèdia constituïen una dura crítica a la societat contemporània, i el públic hi reconeixia els personatges i les situacions del moment.

El drama satíric era una petita representació que es feia després de les tragèdies i que tenia com a única finalitat fer riure, després de la tensió a què, durant la tragèdia, havia estat sotmès l'espectador.

La importància cultural i educativa que els governants atenesos conferien al teatre ens la demostra el fet que Pèricles va destinar una partida del pressupost per pagar l'entrada als ciutadans que no tenien mitjans econòmics.

Aquest caràcter educatiu, sagrat i religiós, que tingué el teatre entre els grecs, va anar esdevenint profà fins a arribar a l'època romana, en què el teatre era considerat una simple diversió.

Extracte del llibre: AA.VV., **Grecs i Romans**. Barcelona, ed. Alhambra, ¹1989, p. 53 i seg.